

Kauhut

Kirjoittanut Viljo Pohjola

Kerran kaikki kauhut nousi
tuolta suolta, sammalesta.
Nousi maasta maa-eliöt,
pitkäkaulaiset kurottui.

Huusivat nuo hukkuneetki,
unohdetut noin ulisi,
tuolta mustista mudista,
syöverin sydänvesistä.

Kuulin jo pihalle käyvän,
kotiani kolkuttavan,
availevan akkunoita,
saranoita sormeavan.

Enpä niitä toivottanu
tervetulleeksi tupahan.
Tapasin mä tapporaudan,
kirveen kouraisin käteeni.

Kohtasin mä kauhukansan
raivolla räjähtävällä.
Pisaroina permannolle
putosivat päät pahaiset.

Herätessä haamut haihtui,
aamunkoittohon katosi.

Luulin päässeeni pahasta,
yöstä jo ylentyneeni.
Vaan näin päiväyden pahaksi,
vaivat vaikeiksi valossa.
Paha on pimeän pelko,
pahempi on päivän pelko,
pelko haastavan häpeän,
kauhu kaiken kankeuden.

Menin suolle, sammalelle
kauhukansaa kutsumahan.

Laski päivä, kuu kohosi,
metsä häilyi hiljaisena.
Olin yksin, kaipaelin
pitkäkaulojen pitoihin.